

αν δεν κλώ εγώ
αν δεν κλησ εσύ
αν δεν καούμε εμείς
πως θα γενουνε
τα σκοταδια λαμψη?

Τούτος ο λαός αγωνίζεται χρόνια τώρα, αγωνίζεται καθημερινά, μέρα και νύχτα χωρίς ανάσα χωρίς αναπαυό.

Χρόνια τώρα, τις μέρες με το άροτρο και το μυστήρι, τις νύχτες με το όπλο και τη γλαϊνή. Μάτωσαν τα χέρια του, πέτρωσε ή καρδιά του, βούλιαξαν τα μάτια του βαθειά μέσα στις κόχες τους.

Χρόνια τώρα, τούτος ο λαός, παίζει τη ζωή του με ξένα ζάρια. Κύρτωσε το κορμί του από το βάρος της καταπίεσης.

Γιατί;

Γιατί αγάπησε με πάθος τη λευτεριά και την αλήθεια.

Γιατί δεν μπορεί πια να σωπαίνει. Τράνταξε ή ψυχή του.

Γιατί είπε, φτάνει πια όχι άλλο ψέμα, όχι άλλη βρωμιά.

Μά ή ανάσταση θά 'ρθη, πλησιάζει ή ανάσταση κι ή λευτεριά. Και τότε θά ξεσφίξουμε τα δόντια, και θά τραγουδήσουμε τα δικά μας τραγούδια και θ' αφήσουμε τ' όπλο στην άκρη για να χορέψουμε το δικό μας χορό. Και τότε θά μεθύσουμε με το γλυκό κρασί της Λευτεριάς.

'Ιμπεριαλισμός και ο 'Αραβικός «έκβιασμός»

ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΟΔΟΙ

Οι μεταβατικές περιόδους στην ανθρώπινη ιστορία, χαρακτηρίζονται πάντα από σταθερά σημεία έπαφής που αποτελούν το τέρμα μιας περιόδου και έπισης μαίνουν την άφετηρία μιας άλλης. Είναι διαπιστωμένο ότι, κατά την διάρκεια μακρόχρονων τέτοιων περιόδων παρατηρούνται στα στοιχεία αλλά και στις λεπτομέρειες, άλλες μικρότερες υποπεριόδους που συμπληρώνουν είτε αναπροσαρμόζουν το έλο οικοδόμημα.

Ο Β' Παγκόσμιος πόλεμος ήταν το καταστροφικό αποτέλεσμα μιας προοδευτικής όξυνσης ένδοιμπεριαλιστικών καθαρά αντίθεσεων και άναμφισβήτητα, το σταθερό σημείο άφετηρίας μιας μεταβατικής υποπεριόδου, που συνεχίζεται μέχρι των ήμερών μας. Τα αποτελέσματα και οι έπιπτώσεις του πολέμου έφεραν βαθείς έθνοκοινωνικές άνακατατάξεις, όχι μόνο από πλευράς ήθικών ήθροανατολισμών, αλλά και από πλευράς ριζικών πολιτικοοικονομικών άναπροσαρμογών.

ΑΛΛΑΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ

Τα δύο σκέλη είναι άλληλένδετα και άλληλοεξαρτώμενα, έκείνο όμως που μάς ενδιαφέρει βασικά, είναι ή πορεία του δευτέρου. Η εξέλιξη έθλ. του παγκόσμιου ήμπεριαλισμού μέσα από τον φακό των πολιτικοοικονομικών άναπροσαρμογών. Μιά εξέλιξη που με τη σειρά της έπιδρά άποφασιστικά και άντίστροφα πάνω στη βάση του ήμπεριαλιστικού έπικοδομήματος.

Τα στοιχεία που έπείδρασαν άποφασιστικά στην εξέλιχτική πορεία και τον μετασχηματισμό του ήμπεριαλισμού — στη κορφή και στην βάση — είναι:

α) Η καταπληκτική διέυρυνση του Σοσιαλιστικού στρατοπέδου (μεταπολεμικά) και οι έπιπτώσεις τούτης της διέυρυνσης πολιτικοοικονομική και στρατιωτική δομή όχι μόνο των ήμπεριαλιστικών χωρών αλλά και των χωρών του τρίτου κόσμου.

β) Οι πετυχημένοι έθνοκοσμοελευθερωτικοί έπαναστατικοί άγώνες μιας σειράς χωρών του τρίτου κόσμου.

γ) Η ραγδαία μεταπολεμική τεχνολογική εξέλιξη των μέσων παραγωγής και ή άνάγκη μιας όρθολογικότερης διαδικασίας στην παραγωγή και τη διάθεση των βιομηχανικών προϊόντων, που να άναποκρίνεται στα μέτρα της έποχής.

δ) Η άνάγκη άναζήτησης και έξασφάλισης νέων πηγών πρώτων ύλων.

Κάτω άπ' αυτές τις προϋποθέσεις, ο κλασσικός ήμπεριαλισμός και ο άποικιασμός, έτσι όπως τους έξερασε πριν από τον πόλεμο, έξαναγκάζονται από τα πράγματα στην άναζήτηση νέων μορφών έκετάλλευσης. Οι άλλαγές και οι μετασχηματισμοί στη δόμη και στις μεθόδους ταχτικής των δύο καταπιεστικών μηχανισμών που παρουσιάζονται είτε με τη μορφή των πολυεθνικών και των έγκάθετων «άνεξάρτητων» κυβερνήσεων είναι γεγονός. Ο νεοήμπεριαλισμός και ο μεταποικιασμός συνεχίζουν με την ίδια ένταση αλλά σε διαφορετικά έπίπεδα την ίδια έκμετάλλευση.

ΠΗΓΕΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ

Όλοκληρο το οικοδόμημα του Άμερικάνικου και του Εύρωπαϊκού νεοήμπεριαλισμού, βασίζεται από τη μια πάνω στην χυδαία και άπροκαλύπτη έκμετάλλευση των πηγών πρώτων ύλων των χωρών του τρίτου κόσμου άναπτυσσομένων χωρών γενικά, που τις έξασφαλίζουν, με το σύστημα των μονοπωλίων σε έξευτελιστικές τιμές και τις έ-

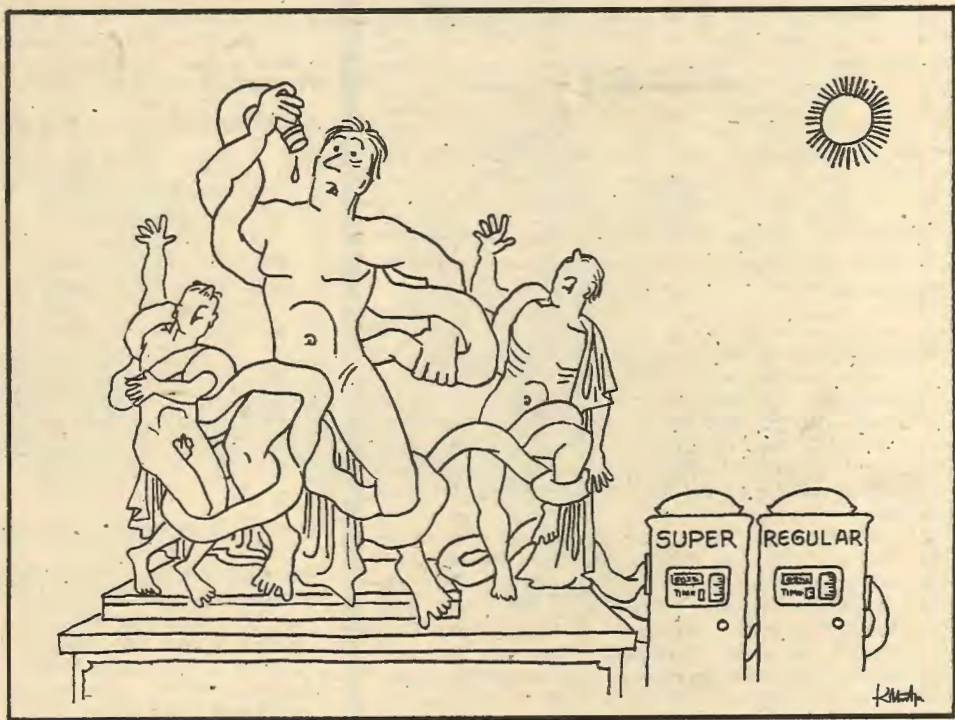
παπροσφέρουν με τη μορφή βιομηχανικών και άλλων προϊόντων σε ύπερβολικά αύξημένες τιμές και από την άλλη, στη χρησιμοποίηση των οικονομικών όλιγαρχιών, των χωρών αυτών, τις όποιες δένουν μαζί τους οικονομικά. Σε περιπτώσεις που μία χώρα παρουσιάζει τάσεις άποσχιστικές δέν διαστάζουν να έπέμβουν άπροσχημάτιστα οι ίδιοι — Άγιος Δομίνκος, Κούβα, Βιενάμ κ.λπ. — είτε να χρησιμοποιήσουν τον στρατιωτικό μηχανισμό της χώρας που είναι σχεδόν σε όλες τις περιπτώσεις όργανό τους — Ελλάδα, Χίλη κ.λπ.

Άπό τις άρχές της δεκαετίας 1960 — 1970 ο Έρνέστο Γκεβάρα διαπίστωσε με έπιστημονική άκρίβεια τις τάσεις του Νεοήμπεριαλισμού. Βαθώς γνώστης της Λατινοαμερικάνικης πραγματικότητας, ο Τοέ και όσωτός μελετητής της Σοσιαλιστικής ιδεολογίας, είδε, σωστά, μέσα στις χώρες του τρίτου κόσμου τις δυνάμεις έκείνες που θα σύντριβαν έξ ολοκληρω — και για πάντα ολοκληρο το ήμπεριαλιστικό οικοδόμημα, με συνέπεια ή πτώση του καταπιεστικού συστήματος και μέσα στις ίδιες τις ήμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Η γνωστή θέση του Τοέ Γκεβάρα «Να δημιουργήσουμε τρία και τέσσερα και πέντε Βιενάμ» Στις άρχές πάρθηκε σαν ερωματική ούτοπία άκόμα και άπο τους μελετητές του Σοσιαλισμού. Σήμερα, όμως, ή ένεργειακή κρίση, άσχετα με τις ιδεολογικές τάσεις των πετρελαιοπαραγωγών Άραβικών χωρών, έπιβεβαιώνει τη θέση του Τοέ άπόλυτα. Έέση που προβάλλει σαν έπιταχτική άναγκαιότητα και σαν ή πιό σωστή μέθοδος δράσης και ταχτικής των χωρών του τρίτου κόσμου.

ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

Τί είναι ή ένεργειακή κρίση

(Του Κώστα Μητρόπουλου)

ση και ποιές έπιπτώσεις έχει και θά έχη ή συνέχιση της μέσα στις ήμπεριαλιστικές χώρες; Δέν μάς ενδιαφέρει ή προέστιά του προβλήματος. Η ουσία τοποθετείται μπροστά μας γυμνή και ξεκάθαρη σαν κρύσταλλο. Η περικοπή της προμήθειας πετρελαίων από τις Άραβικές χώρες, πρός τις άναπτυσσόμενες χώρες του Άυτικού κόσμου, δέν ήταν τόσο, μία στρατηγική μέθοδος ταχτικής με συγκεκριμένο στόχο την συντριβή του ήμπεριαλισμού, όσο μία λύση άνάγκης, ένας έκβιασμός όπως λένε και οι ίδιοι οι ήμπεριαλιστές. Δέν μάς ενδιαφέρουν τόσο άγόμενα και τά κίνητρα πρός αυτή την κατεύθυνση, άφείλουμε όμως να κάνουμε μία διαπίστωση. Οι περισσότερες από τις άραβικές χώρες που παράγουν πετρέλαιο, κυβερνώνται από άντιδραστικά και ως έπί τό πλείστον από φιλοαμερικανικά καθεστώτα. Οι λόγοι που έξαναγκάσαν αυτά τά καθεστώτα να δεχτούν την άπόφαση

για την περικοπή της προμήθειας πετρελαίων, δέν ήταν ή προώθηση της Άραβικής ύποθεσης, αλλά ο φόβος της λαϊκής αντίδρασης και πιθανότατα μιας λαϊκής έπανάστασης, σε περίπτωση άρνησης και ή αύξηση των τιμών των πετρελαιοειδών, που θά προκαλούσε μία τέτοια κρίση. Μία αύξηση που όπωσδήποτε δέν θά έπανερχόταν στα παλιά της σταθμά, με τό τέλειωμα της κρίσης.

Άναμφισβήτητα τό νέο στοιχείο (στη πράξη πιά) που παρατηρείται σ' όλόκληρη τη διαδικασία του άγώνα των Άραβων και που μπορεί να όπο τελείωση μέθοδο ταχτικής και άλλων άγωνιζομένων λαών, είναι ή χρησιμοποίηση μιας πρώτης ύλης — όπως είναι τό πετρέλαιο — σαν πολιτικού όπλου στα χέρια των μικρών ενάντια στους μεγάλους. Δέν μάς διακατέχουν ρομαντικές τάσεις, έξέρουμε και τις δυσκολίες και τό άνεφάρμοστο σε όρισμένες περιπτώσεις μιας τέτοιας μεθόδου. Κάνουμε

μόνο μία διαπίστωση και ότε ρευνούμε τις πιθανότητες έφαρμογής της, σε άλλες ή παρόμοιες περιπτώσεις, σύμφωνα πάντα με τις συνθήκες που έπικρατούν στη δοσμένη περίπτυση και χώρα.

ΕΠΙΠΤΩΣΗ, ΟΞΥΝΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΘΕΣΕΩΝ

Σ' αυτή την περίπτωση — των Άραβων — έλέπουμε ξεκάθαρα τό συνέπεις. Όλοκληρο το ήμπεριαλιστικό οικοδόμημα κλονίζεται έπικίνδυνα, ή οικονομία των άνεπτυγμένων χωρών της Δύσης καταρρέει, οι βιομηχανικοί κολλασσοί τρέμουν μπροστά στη έπικείμενη κατάρρευση, οι έπικοινωνίες μπλοκάρονται καταστροφικά. Η συνέχιση της ένεργειακής κρίσης δέν μπορεί όπωσδήποτε να είναι, άπό μόνη της, και τό μοναδικό αίτιο της μελλοντικής ήμπερια-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
Είς την 2αν σελίδα

Ημερολόγιο

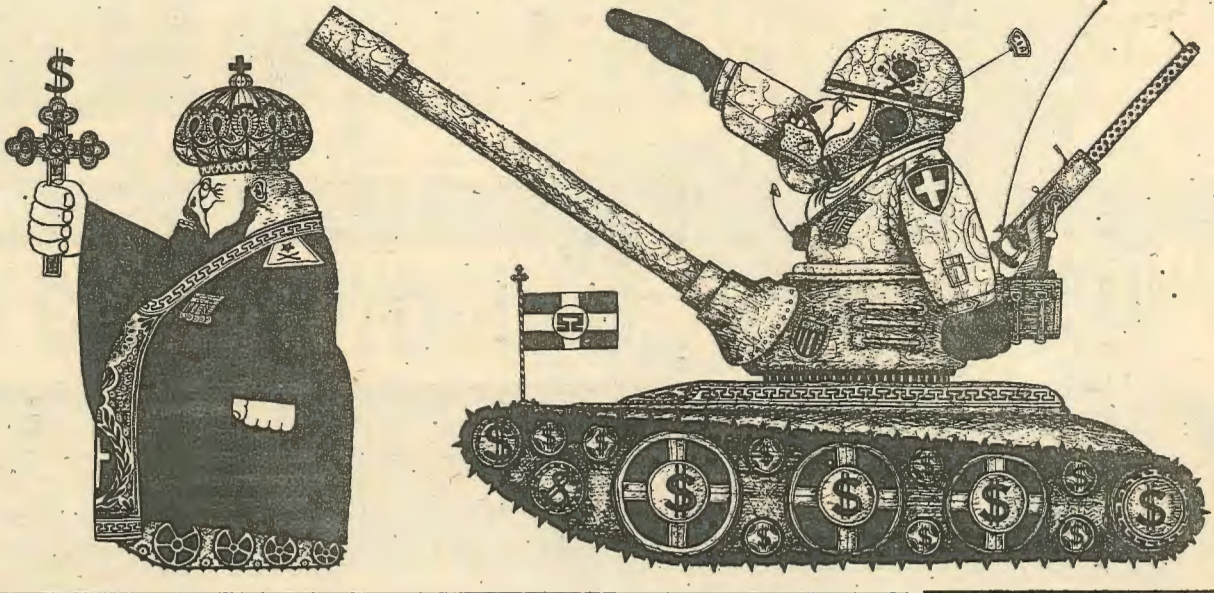
● Με άνατιναξη του μεγαλύτερου συγκροτήματος πετρελαιοδεξαμενών στο Νότιο Βιετνάμ και με ανέλεπτο βομβαρδισμό πόλεων που βρίσκονται στην κατοχή των Βιετκόγκ συνεχίζεται ο πόλεμος του Βιετνάμ. Γιατί είτε το θέλουμε είτε όχι πρόκειται για συνέχιση του πολέμου και ως καμαρώνει με το βραβείο Νάμπελ Ειρήνης ο Κίσιινγκερ. Ειρήνη δεν μπορεί να υπάρξει όσο στην άρχη βρίσκεται μία στρατοκρατική καταπιεστική «κυβέρνηση». Ο λαός του Βιετνάμ δεν είναι λαός που μπορεί να εκβιαστεί. Ούτε η άμεση Αμερικανική προσπάθεια μπόρεσε να καταβάλει τον αγώνα του ούτε η έμμεση θα μπόρεσει. Στη γειτονική Κομποτία οι λαϊκές δυνάμεις προχωρούν σταθερά προς την πλήρη απελευθέρωση. Στο Λάος η κατάσταση φαίνεται να καλυτερεύει συνεχώς. Στη Θαϊλάνδη, το μόνο «σταθερό» μέρος για τους Αμερικανούς είχαμε τη φοιτητική αναταραχή (τάνκς, νεκροί, αλλαγή κυβέρνησης). Στο Βιετνάμ η νίκη βρίσκεται πολύ κοντά. Όλη η περιοχή πάει να ξεκαθαριστεί από την Αμερικανική κυριαρχία. Ο Δρόμος: οι Αγώνες του λαού, ενάντια σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης.

● Ο Ισραήλ εξακολουθεί να κωλυσιεργεί σχετικά με τις συνομιλίες για άποχώρηση από τα άραβικά εδάφη. Αφού μία — μία οι δικαιολογίες εξαφανίζονται κατέληξαν τώρα στο θέμα των αιχμαλώτων πολέμου που κρατά η Συρία. Ο σκοπός είναι γνωστός: όσο παραπάνω καθυστερεί η άποχώρηση τόσο ελπίζει πένε θα κοπήσει για πάντα τις κατακτήσεις του. Δε φαίνεται να έχουν καταλάβει οι Ισραηλιτες το μάθημα του πολέμου: "Όσο καθυστερεί μία δίκαιη λύση του προβλήματος τόσο γίνεται πιο δύσκολο πώς η λύση αυτή θα προέλθει βίαια. Για να χρησιμοποιήσουμε μία παλιά φράση, οι Άραβες μπορούν να αντέξουν το χάσιμο πολλών πολέμων, ο Ισραήλ δεν μπορεί ν' αντέξει το χάσιμο ούτε ενός. Όσο και να βασίζονται στην υποστήριξη της Αμερικής είναι βέβαιο πως άργα ή γρήγορα η επιβολή του Άραβικού δικαίου θα γίνει γεγονός.

● Η ένεργειακή κρίση στη Δύση αποτελεί υπενθύμιση της εξάρτησης των ανεπτυγμένων χωρών από τις υποανάπτυκτες. Έχουμε πια ένα θετικό παράδειγμα πως καμιά χώρα, ούτε ακόμα κι αυτή η Αμερική δεν είναι άτρωτη σε μία νόσημη επίθεση του τρίτου κόσμου. Κανείς δεν μπορεί λογικά ν' αρνηθεί το δικαίωμα μιας χώρας να μη πουλήσει τον πλούτο της σε μία άλλη. Οι Άραβες αποφάσισαν σήμερα να σταματήσουν να δίνουν πετρέλαιο σε χώρες έχθρικές. Κα ιθόως παράλογο να εξακολουθήσουν να βλέπουν τη βιομηχανία που κινείται με αυτό το πετρέλαιο να προμηθεύει τον Ισραήλ με όπλα χωρίς ν' αντιδράσουν. Όμως ίσως η περίπτωση του πετρελαίου να σημάνη μία γενικότερη αλλαγή στις σχέσεις ανεπτυγμένων και υποανάπτυκτων χωρών. Αν καταφέρει ο τρίτος κόσμος μία κοινή πολιτική, αν υπάρξει μία, πραγματική συνεργασία ανάμεσα στους αδύσμευτους, τότε σύντομα θα ανατείλουν καλύτερες μέρες για τις φτωχές χώρες. Η άπομύζηση των πρώτων υλών με όρους που καθορίζονται από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις πρέπει να σταματήσει. Άλλοιως το χάσμα ανάμεσα σε φτωχές και πλούσιες χώρες θα μεγαλώνει.

● ΑΠΟ ΜΙΑ άλλη σκοπιά η ένεργειακή κρίση γίνεται άφορμή για το εγγύμνωμα της καπιταλιστικής κοινωνίας. Η απόλυση των ξένων εργατών στη Δ. Γερμανία είναι το πρώτο βήμα σε μία σειρά αντίεργατικές ένεργειες που αναγκαστικά θ' ακολουθήσουν εφόσον θα συνεχιστεί η κρίση. Μέχρι σήμερα η Δύση κατάφερνε να δίνει ένα κομμάτι από την άπομύζηση ξένων χωρών και στην εργατική τάξη. Έτσι δεν είχαμε πολλά λαϊκά ξεσπάσματα. Όμως ποτέ δεν έπαψε η εργατική τάξη ν' αποτελεί την πρώτη τάξη που θα υποφέρει το χτύπημα μιας κρίσης. Όλες οι εργατικές κατακτήσεις βρίσκονται σήμερα υπό άπειλη. Ακόμα και στην Αγγλία η Κυβέρνηση προτίθεται να πάρει έκτακτες έξουσίες για να σπάσει το μοιχοτάρισμα των υπερωριών από τους Μεταλλωρύχους και τους Σιδηροδρομικούς. Αυτές οι έξουσίες θα ζητηθούν από το κοινοβούλιο όπου την πλειοψηφία έχει η κυβέρνηση και το οποίο κατά πάσαν θεοαίτηση δεν αντιπροσωπεύει σήμερα ούτε τη ψήφο του λαού. Όσο για τις συνδικαλιστικές οργανώσεις θα παραμεριστούν με «νόμιμα» μέσα. Ουδέν κακόν άμιγές καλού: το κτύπημα της κρίσης ίσως να σημάνη και την άρχη της πτώσης του καπιταλισμού. Όπωςδήποτε θα σημάνη την ένταση της εργατικής πάλης.

● ΟΣΟΙ πιστέψαμε πως δεν θα γίνουν άνακρίσεις για τις συγκρούσεις στο Πανεπιστήμιο και ότι δεν θα έπιρριφθούν εύθινες για το μακελειό, γελαστήκαμε. Κα ιόνάκριση έγινε και πόρισμα άνηκε και εύθινες εδόθησαν. Με μία διαφορά: οι άνακρίσεις έγιναν από την ΕΣΑ και το πόρισμα λέει πως την εύθύνη την φέρουν οι Κενελλόπουλος — Ζιγής — Μαύρος — Ανδρέας Παναδρέου — ΠΑΚ — Κομμουνιστές — άναρχικοί και όλοι γενικά έκτός από την άστυνομία, τα στρατά και τη δικτατορία. Το πιο καθορό είναι πως καμιά εύθύνη δεν φέρει η άνατραπέισα «κυβέρνηση» έκτός από το ότι δεν φάνηκε πιο σκληρή και περιοριστική σε άνοιμακτητή επέμβαση (δηλ. μόνο δώδεκα, έπίσημα, νεκρούς): Άλλά το «πόρισμα» άς άποτελέσει διδάγμα για τους άγιάτρεφτους ασιόδοξους που φωνάζουν για «πίστωση χρόνου» σε κάθε κοινούργιο σχήμα της δικτατορίας. Τό στρατιωτικά προεικοπήματα ποτέ δεν άβηγει στη Δημοκρατία, όταν έπιπλέον είναι ξενοκίνητα. Μόνο ο συνεχής λαϊκός άγώνας σε όλες τις δυνατές μορφές μπορεί ν' άποτελέσει μία βάσιμη έλπιδα για την πραγματική λαϊκή κυριαρχία.

ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΡΑΒΙΚΟΣ «ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ»

Ιστορικής κατάρρευσης. Αυτό που καθημερινά προκαλεί, είναι το δόγμα όλο σε μεγαλύτερο βαθμό, των καιναικών αντιφάσεων στο έσωτερικό των ιμπεριαλιστικών κρατών και τέ ζύπνημα όλο και περισσοτέρων στραυμάτων της εργατικής τάξης μέσα στις χώρες τους. Οξύνη άκόμα και την συνέχιση του συστήματος. Η αντίφαση είναι κύριο χαρακτηριστικό του καπιταλιστικού ιμπεριαλισμού, καμιά προσπάθεια άμβλυνσης τών αντιφάσεων δεν μπορεί να τον σώσει από την τελική άταστροφή, γιατί η αντίφαση είναι τό οικόδομημα μιας σαθρής κοινωνικοοικονομικής ύστσης. Μόνο η άντικατάσταση της άσσης με μία άλλη του νά μήν περιέχει μέσα της την αντίφαση μπορεί νά οδηγήσει σε ένα σωστό και έλοκληρωμένο παραγωγικών τους πόρων.

ΠΑΓΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ

Τά ιμπεριαλιστικά κράτη στην προσπάθεια τους νά άμ βλύνουν τις έσωτερικές τους αντιθέσεις και νά κλοδώσουν τον άγώνα της εργατικής τάξης, στην προσπάθεια τους νά σκεπάσουν την κλεψιά γαί την εκμετάλλευση που διεξάγουν σε βάρος των εργατών μέσα στις ίδιες τις χώρες τους, εκμεταλλεύονται και καταληστεύουν άσύστολα και άπροσημάτιστα όλόκληρους λαούς, άφήνοντας τους νά ζούν στην άνείχεια και την φτώχια, νά άφανίζονται στην άμάθεια και την πείνα. Δημιουργούν την έντύπωση ότι ότι οι εργατικές μάζες των χωρών τους ζούν και εύμερουν σε βάρος των εύγαζομένων

Δέν υπάρχει δύναμη ν' άνοκόψη αυτή τη θύελλα της λαϊκής πορείας που ξεσηκώνει με τό μύνημα της ή δημοκρατική πρωτοπορία της Ε.Δ.Ε.Κ. Γιατί ζυπνημένος ο λαός μας δέν είναι νοητό ν' άνηκε ούτε ένα βήμα προς τα πίσω. Γιατί η Ε.Δ.Ε.Κ. δέν είναι ή πορεία προς τον λαό όπως έχει χαρακτηριστεί, άλλ' ή πορεία του ίδιου του λαού. Γιατί τό κίνημά μας με σύννεση άλλα και με παλληκαρία ύλοποιεί τις προσδοκίες του λαού μας, γιατί τό κίνημα μας στέκει, στον τίμιο άγώνα της εθνικής πάλης και της άνένδοτης κι' άσυμβίβαστης κοινωνικής αλλαγής.

B. ΛΥΣΣΑΡΙΔΗΣ

έπικοδομημα Μία σωστή κοινωνική διάθρωση, που θα είναι τό άποτέλεσμα της άσίγαστης πάλης των καταπιεζομένων ενάντια στους καταπιεστές, που θα είναι τό άποτέλεσμα του άσίγαστου έθνικοαπελευθερωτικού άγώνα των καταπιεζομένων εθνών ενάντια στον παγκόσμιο ιμπεριαλισμό.

Νά γιατί πρέπει νά στήσουμε τρία και τέσσερα και πέντε Βιετνάμ, όχι γιατί πιστεύουμε στον θεό του πολέμου, ούτε γιατί τρέφουμε κανένα ιδιαίτερο μίσος ενάντια σε όποιονδήποτε λαό. Άλλά γιατί πιστεύουμε στην ισότητα και την έλευθερία, γιατί πιστεύουμε ότι ο άνθρωπος πρέπει νά γίνη — και θα γίνη — διαφώνευτης της μοίρας του και της δουλειάς του, γιατί πιστεύουμε ότι οι λαοί πρέπει νά γίνουν — και θα γίνουν — κύριοι των πλουτο-

τών καταπιεζομένων λαών. Ούτε μεις, ούτε και η εργατική τάξη των ανεπτυγμένων χωρών πρέπει να πέσουμε στην παγίδα. Οι έχθροί μας είναι κοινοί και στις χώρες τους και στις χώρες μας. Οι ιμπεριαλιστές κεφαλαιοκράτες και οι δούλοι κεφαλαιοκράτες, αυτοί είναι που βάζουν τους φραγμούς στην έλοκληρωμένη άνάπτυξη του άνθρώπου.

Έμεις θα άγωνιστούμε ενάντια σε κάθε καταπίεση, ενάντια σε κάθε φραγμό, για ένα κόσμο χωρίς άνορα, χωρίς προκαταλήψεις, χωρίς φυλετικούς ή θρησκευτικούς διαχωρισμούς.

Έχθρός μας είναι παντού και πάντα ο καπιταλισμός και ο ιμπεριαλισμός. Φίλος μας θα είναι παντού και πάντα ο άνθρωπος, για τη νίκη του ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ και την έλοκλήρωση του ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Η «Σοσιαλιστική Έκφραση» εκδίδεται κάθε 15 μέρες από συντακτική έπιτροπή και άφράζει την έπίσημη γραμμή της Σοσιαλιστικής Νεολαίας (ΕΑΕΝ), Τ.Κ. 1064 Λευκωσία, Κύπρος. Η «Σοσιαλιστική Έκφραση» κυκλοφορεί κάθε δεύτερη Παρασκευή σαν ένσωματωμένο φύλλο της έφημερίδας «ΤΑ ΝΕΑ». Ένυπόγραφος συνεργάσις δέν εκφράζουν κατ' άνάγκη άπόψεις της Σ.Ν.—ΕΑΕΝ.

Δέν υπάρχει θάνατος για τον άγωνιστή της λευτερίας. Όποιος πεθαίνει για τον λαό, ξαναγεννιέται χίλιες φορές. Κι' αν είναι νά πεθάνη κανείς για την λευτεριά άξίζει νάχη χίλιες ζωές.

B. ΛΥΣΣΑΡΙΔΗΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ ΕΠΑΦΗ

Χωρίς περιστροφές και μεγάλες κουβέντες. Θλιβερή ή διαπίστωση. Η Ελλάδα σήμερα, ύστερα από τόσο αίμα, βρίσκεται ακόμα στα χέρια των στρατοκρατών. Ο λαός άγωνίστηκε, ο στρατός ξενοκέρδισε. Κι' άναθυμώμαστε, ταξιδεύοντας μετροφυλλούντες τον χρόνο. Από τό 1967 μέχρι τό '73 ή Ελλάδα γνώρισε την δικτατορία του Παπαδόπουλου. Ο λαός άγωνίστηκε. Από τό 1956 μέχρι τό '61 έζησε αυτή ή χώρα τον εφιάλητη της δικτατορίας της Δεξιάς (φόνος — τρομοκρατία των ΤΕΑ, Τάγματα Έθνικής άθρονης Αοφάλειας, Οργανώσεις πορακρατικές σαν την «Καρφήσσα», συνωμοσίες σαν την «Ασπίδα», την οργανωτική ΕΚΟΦ, μία φασιστική δηλ. φοιτητική οργάνωση με πληρωμένους ένοπλους τραμπούκους φοιτητές και μη, στην όποια συμμετείχαν και Κύπριοι κ.λ.π.). Η Ελλάδα, άκόμα, τό 1940 είχε γιομίσει δοσίλογους και προσδότες ήγετίσκους. Κι' άκόμα από τό 1936—40 πέρασε την εξανθρωπτική δικτατορία του Μεταξά. Κι' αν άκόμα πόμε και λίγο πιο πίσω θα βρούμε Κονδύληδες, βασιληάδες σαν τον Γεώργιο πούφερε τον Μεταξά, Πάγκαλους, όλοι τους ξενοδούλοι κι' αίστασθαμμένοι με αίμα έλληνικό. Αυτούς όλους ο λαός τους πολέμησε και έδινε τό αίμα του για λαϊκή κυριαρχία. Ο λαός πάντα άγωνιζόταν, άλλα κέρδιζαν αυτού του είδους οι άνθρωποι. Γιατί;

Διότι, ύστερα από τόσους και τόσους άγώνες του λαού για τό δίκαιο του, στις πλατείες άναπαύονται, ντυμέτα ό άνθρωπος, για τη νίκη του ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ και την έλοκλήρωση του ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Εμείς θα άγωνιστούμε ενάντια σε κάθε καταπίεση, ενάντια σε κάθε φραγμό, για ένα κόσμο χωρίς άνορα, χωρίς προκαταλήψεις, χωρίς φυλετικούς ή θρησκευτικούς διαχωρισμούς.

Έχθρός μας είναι παντού και πάντα ο καπιταλισμός και ο ιμπεριαλισμός. Φίλος μας θα είναι παντού και πάντα ο άνθρωπος, για τη νίκη του ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ και την έλοκλήρωση του ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Διότι, ύστερα από τόσους και τόσους άγώνες του λαού για τό δίκαιο του, στις πλατείες άναπαύονται, ντυμέτα ό άνθρωπος, για τη νίκη του ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ και την έλοκλήρωση του ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Εμείς θα άγωνιστούμε ενάντια σε κάθε καταπίεση, ενάντια σε κάθε φραγμό, για ένα κόσμο χωρίς άνορα, χωρίς προκαταλήψεις, χωρίς φυλετικούς ή θρησκευτικούς διαχωρισμούς.

Έχθρός μας είναι παντού και πάντα ο καπιταλισμός και ο ιμπεριαλισμός. Φίλος μας θα είναι παντού και πάντα ο άνθρωπος, για τη νίκη του ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ και την έλοκλήρωση του ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Φίλοι είπα την γνώμη μου. Γειά σας.

ΦΡΥΔΑΣ

Η μεταπολεμική Ελλάδα

Μυστικές συμφωνίες και παζαρέματα

Πρόφατα είναι ακόμα τα ιστορικά γεγονότα των μεταπολεμικών χρόνων και πολλές πτυχές τους παραμένουν ως σήμερα άγνωστες, γιά να μπορούμε με δεβιάτητα να τα εκτιμήσουμε σωστά. Ωστόσο το υλικό που έχουμε στα χέρια μας αυτή τη στιγμή, όσο περιορισμένο κι αν είναι, μάς δίνει τη δυνατότητα να διαπιστώσουμε ορισμένα βασικά φαινόμενα και κάποιες κύριες γραμμές, που χαρακτηρίζουν την περίοδο αυτή και φωτίζουν τις αιτίες και τις τάσεις των πολιτικών εξελίξεων στη χώρα μας, ιδιαίτερα της πολιτείας του Θρόνου.

Έξω από κάθε αμφιβολία, ότι η μοίρα της μεταπολεμικής Ελλάδας προσδιορίστηκε από τη μυστική συμφωνία ανάμεσα στον Τσώρτσιλ και το Στάλιν στο τέλος του πολέμου, συμφωνία, η μάλλον μοιραία, που καθόρισε τη θέση της χώρας στην σφαίρα επίρροής της Μεγ. Βρετανίας, δηλαδή του δυτικού στρατοπέδου. Αφήνουμε πώς ή μοιραία αυτή έγινε με το πνεύμα των βοσκών, χωρίς να ρωτηθούν τα πρόβατα. Εκεί που ενδιαφέρει τώρα, είναι ότι η στροφή της πολιτικής εξέλιξης στην Ελλάδα μετά την απελευθέρωση του 1944 αποτελεί άμεση συνέπεια του παζαρέματος αυτού, που μπορεί να θεωρηθεί σαν ένας σοβαρότατος ανασταλτικός παράγοντας της οικονομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης της Ελλάδας. Το έργο αυτό της αναστολής το ανέλαβαν πρόθυμα οι αντιλαϊκές δυνάμεις, που άμεσα μετά την απελευθέρωση έτρεξαν να πιάσουν θέση μάχης στο πολιτικό πεδίο.

Οι τρεις κυρίαρχες δυνάμεις

Ο Έλβετος κοινωνιολόγος Ζάν Μενώ (στο δίβλο του «Οι πολιτικές δυνάμεις στην Ελλάδα» παρατηρεί, ότι από το 1946 και πέρα τρεις είναι οι κύριες παράγοντες, που άκρως κυριαρχική (Ντομιναντέ) επίδραση πάνω στην ελληνική πολιτική ζωή: α) οι εξωκοινοβουλευτικές δυνάμεις της δημόσιας ζωής (Στέμμα και Στρατός), β) η ολιγαρχία του κεφαλαίου (χρηματιστηριακός και διοικητικός καπιταλισμός), και γ) οι ξένες δυνάμεις, ιδιαίτερα των Ηνωμένων Πολιτειών όπου με τρόπο σταθερό έχουν επέμβει τόσο στο πολιτικό όσο και στο οικονομικό πεδίο. Στις δυνάμεις προσθέτει και άλλες ομάδες, που σε μικρότερο βαθμό «είναι ικανές να ασκήσουν επίρροή στα διαδηματία των επίσημων πολιτικών αρχών», η Εκκλησία, η διοικητική γραφειοκρατία, το συνδικαλιστικό κίνημα και η αγροτιά.

Είναι φανερό, ότι οι Άγγλοι θέλησαν να ξαναφέρουν το βασίλειο, γιά να έχουν μία εγγύηση, ότι η χώρα θα έμεινε σταθερή στην παράταξη όπου την είχαν τάξει. Άλλα γιά να σταθεί, ο θρόνος έπρεπε να στηριχτεί στα παλιά φιλομοναρχικά στοιχεία και γενικά στη συντήρηση, που είχε πάθει πανικό μπροστά στην προοπτική που παύει πιθανή αλλαγής του παλιού αστικού καθεστώτος. Ο στρατός, που στο διάστημα της μεταξικής δικτατορίας και άργότερα στη Μέση Ανατολή υποβλήθηκε σε συστηματικές εκκαθαρίσεις, αποτέλεσε το άλλο εσωτερικό στήριγμα.

Από την μελέτη του κ. Α. Μεμβρινού η «βασιλεία στην Ελλάδα»

Η ανασύνταξη της Δεξιάς

Έχοντας αυτά υπόψη, δε δυσκολευόμαστε να εξηγήσουμε τη βασική ανασύνταξη της Δεξιάς, που ήθελε με κάθε τρόπο να ξανακερδίσει το χαμένο έδαφος. Μόνο που, κοντόφθαλμη και μικρόψυχη καθώς είναι από γεννησιμιού της, αντί να ακολουθήσει το δρόμο της νομιμότητας, έγκαινιάσε την παλιά, δοκιμασμένη μέθοδο της βίας και του διχασμού. Η αντίθεση αυτή αποτελεί άμεση συνέπεια της δράσης των περιθώτων εταγμένων ασφαλείας στο διάστημα της Κατοχής. Αντικειμενικός σκοπός, η συντριβή όχι μόνο του ΕΑΜ και των κομμουνιστών, παρά γενικά των δημοκρατικών δυνάμεων. Είναι τα χρόνια που ο δοσιλογισμός, αντί γιά τιμωρία, παίρνει άφεση αμαρτιών, ντύεται το μανδύα της έθνικοφροσύνης και οδηγεί το λαό στο βάραθρο του εμφύλιου πολέμου (1947-49). Στην πραγματικότητα δε δρισκόμαστε μπροστά σ' ένα φαινόμενο με διεθνικές διαστάσεις, του «νεοφασισμού», που ετοιμάζεται γιά δράση, και στή ρημαγμένη Ελλάδα βρσκει πρό-

ολιγαρχίας συνταυτίστηκαν με την πολιτική των συμμαχών στην περιοχή αυτή της Εύρωπης και η Ελλάδα βενεται στο άρμα της Άτλαντικής Συμμαχίας (Ν.Α.Τ. Ο).

Παύλος - Φρειδερίκη Καραμανλής

Ο συνασπισμός των δυνάμεων αυτών οδηγεί με γοργό ρυθμό στην ολο και πιο αδίσταχη παρακράση της πολιτικής και κοινωνικής μας ζωής, ένα ζοφερό φαινόμενο που κορυφώνεται στα χρόνια της βασιλείας του Παύλου Α', αδελφού του Γεώργιου, και της γυναικάς του Φρειδερίκης. Ο Παύλος μπορεί τώρα να στηρίζεται με εμπιστοσύνη στο στρατό. Η απόφαση του στρατάρχη Παπάγου να πολιτευτεί (1951) πρέπει να θεωρηθεί σαν προσπάθεια της Δεξιάς και του Θρόνου να σταθεροποιήσουν τη θέση τους με την εύλογία των Αμερικανών, που θέλουν πρόσωπα αξία της εμπιστοσύνης τους και πολιτική σταθερότητα. Μετά το θάνατο του Παπάγου (Οκτ. 1955) η βασιλική θέληση με την υποστήριξη του στρατού και την έγκριση των Αμε-

ροών ολομέτωπη έκστρατεια υποδούλωσης και διαφθοράς του ελληνικού λαού. Αφήνουμε πώς η ανοικοδόμηση της χώρας είχε γίνει μέσο πλουτισμού ολίγων ανθρώπων. «Είναι αμφίβολο — γράφει ο Μενώ — αν με τη σημερινή κοινωνική και οικονομική διάρθρωση της Ελλάδας και ακόμα με τη διεθνή κατάσταση του κομμουνισμού οι ηγέτες της ΕΡΕ μπόρεσαν σ' αλήθεια να πιστέψουν στην άμεσότητα ή απλώς στην παρουσία κομμουνιστικού κίνδυνου στη χώρα. Όμως ο αντικομμουνισμός είναι μια άνετη σημαία, που σκεπάει κάθε είδος εμπόρευμα: ειδικά τη θέληση να εμποδιστεί η ανάπτυξη ενός γνήσιου συνδικαλισμού εργατών, που η δράση του ενδεχόμενα θα βελτίωνε το ήθικό και υλικό επίπεδο της εργατικής τάξης».

Εκτός από την αντικομμουνιστική ύστερία, πρέπει να σημειώσουμε και άλλα δύο βασικά γνωρίσματα της καραμανλικής εποχής. Το πρώτο είναι η προσπάθεια του επιχειρηματικού κεφαλαίου να συνεργαστεί με την κρατική μηχανή, πετυχαίνοντας έτσι να την μεταλλάξει με το πνεύμα της

δερικής ανάπτυξης με φανερή πρόθεση να καλλιεργήσει τη συμπάθεια του λαού στο Θρόνο. Άλλα η πρόθεση κάλυψε και άλλες επιδιώξεις, σε τρόπο, που το Βασιλικό Ίδρυμα από ύπηρεσία διαφήμισης ή «δημοσίων σχέσεων» της Αύλης, όπως το απέκαλεσε ο Μενώ, έγινε μια περίεργη βασίλικη επιχείρηση, που ο λαός τη συντηρούσε με αναγκαστική φορολογία, αλλά που ποτέ δεν έδωσε λογαριασμό γιά τη διαχείριση των πόρων της. Δεν είναι άμαρτία να μιλήσουμε ανοιχτά γιά την άπληστη φιλοχρηματία της δυναστείας των Γκλύκσμπουργκ. Σύμφωνα με τη μαρτυρία άνωτέρων που γνώριζαν άμεσα σάπα και πράγματα, ο Γεώργιος Α' και η Αύλη «έχρηματίζοντο τότε εις το έν Αθήνας και Λονδίνω χρηματιστηρίων» και οι μεσίτες του χρηματιστηρίου άνεδοκατέβαιναν σκανδαλωδέστατα τας κλίμακας των ανακτόρων».

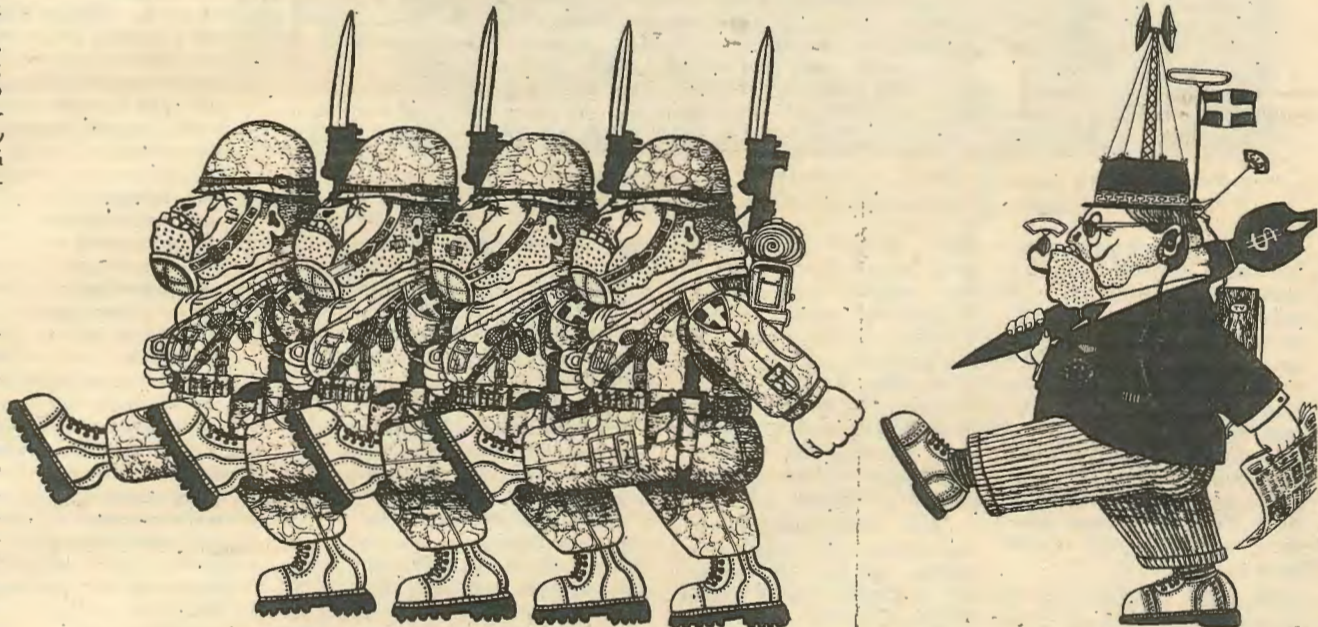
Η πρώτη ανοιχτή έκδήλωση της βασιλικής φιλοχρηματίας την εποχή αυτή στάθηκε η άστοχη άπαίτηση του παλατιού να προικοδοτηθεί από το Έλληνικό Δημόσιο ή πριγκήπια Σοφία με το ποσό των 300.000

κτορα και περίπτερα σε διάφορες περιοχές της χώρας, γιά να περιοριστούμε μόνο σ' αυτή την κατηγορία δώρων. Το καταπληκτικό είναι, ότι ένα άπ' αυτά τα περίπτερα, που δωρήθηκε από το Κράτος μυστικά, είναι ένα βυζαντινό εκκλησιαστικό μνημείο, ή μονή του Άσπεριού, πάνω στον Υμηττό. Άλλα ως αρχαιολογικός θησαυρός, το ώραίο αυτό μνημείο ανήκει στο Έθνος και προστατεύεται από το Νόμο. Επομένως ή τελευταία αυτή δωρεά της κυβέρνησης του Καραμανλή πρέπει να θεωρηθεί σαν κλοπή, που ώστόσο ή βασιλική οικογένεια δε δίστασε να τη δεχτεί με ικανοποίηση κλεπταποδόχου.

Στο διάστημα του 1962 ή πολιτική κατάσταση είχε εξελιχτεί τόσο δυσάρεστα, ώστε το Κέντρο δε έπικεφαλής το Γ. Παπανδρέου άναγκάστηκε να διακόψει κάθε σχέση με το βασίλειο Παύλου, όσο καιρό αυτός άνεχόταν την κυβέρνηση Καραμανλή, που είχε βγει από τις πλαστές εκλογές του 1961. Με την πράξη αυτή, που ουσιαστικά ήταν προειδοποίηση, έγινε πιο πολύ συνείδηση, ότι ή άνώμαλη λειτουργία του πολιτεύματος ήταν κυρίως έργο του Θρόνου. Αυτός, με την άτελεύτητον συνέχισαν άθεμίτων συναλλαγών εντός των κόλπων της Εύνοικρίας, εις βάρος των έθνικών συμφερόντων, είχε καταπατήσει τη συνταγματική νομιμότητα. Πραγματικά ο Παύλος είχε οργανώσει το «βασιλικό κόμμα» (που δεν πρέπει να ταυτιστεί με το πολιτικό κόμμα που τον υποστήριζε), κι είχε γίνει άνοιχτά άρχηγος φατριάς. Η βασιλεία βρσκόταν εκείνη την περίοδο πάνω άπ' ένα ύψαισείο, ένοιωσαν τον κίνδυνο, κι ο Παύλος άναγκάστηκε να άπολύσει το «σιδερένιο» πρωθυπουργό του (Μάιος 1963). Η άπόλυση έγινε με την έγκριση της άμερικανικής πολιτικής, που εκείνη την εποχή βρσκότανε στα χέρια του Κένεντυ. Είναι σωστή ή παρατήρηση του Μενώ, ότι τον Καραμανλή τον έβρισαν οι ίδιες δυνάμεις που τον είχαν φέρει στην έξουσία.

(Συνεχίζεται)

● Παρακαλούμε τον συν. Μεμβρινό να μάς συγχωρέσει, που λόγω τεχνικών δυσκολιών δεν έγινε κατορθωτό να δημοσιευτεί το άπόσπασμά του, με το μονοτονικό σύστημα.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΣΤΗ ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ

Σε πρόσφατη έκδοση του Ρουμανικού Λόγοτεχνικού Περιοδικού «Τριβunas» δημοσιεύτηκαν σε ρουμανική μετάφραση που έγινε από τον κ. Teohar Mihadsa, διάφορα ποιήματα του κ. Κύπρου Χρυσάνθη, με ειδικό εισαγωγικό σημείωμα γιά το έργο του. Τούτα τα ποιήματα είναι: «Από τα Έπιλιχνια» ή Μεσογειαική Ωδή και ή Φοβέρας.

κερδοσκοπίας. Το άλλο γνώρισμα είναι ή συνεργασία της κρατικής μηχανής — αλλά και του παλατιού — με τους ξένους πράκτορες, ιδιαίτερα της άμερικανικής ΚΥΠ. Δεν είναι υπερβολή να τονιστεί, ότι ή όκταετία της καραμανλικής κυβέρνησης στάθηκε μια περίοδο πολιτικής βαρβαρότητας, όπου με την άνοχη του θρόνου κυριάρχησαν ή νοθεία των πολιτικών θεσμών, τα σκάνδαλα, οι παρακρατικές οργανώσεις και ή πρωτόφανη σπατάλη του δημοσίου χρήματος. Ο Καραμανλής άποδείχτηκε πρωτομάστορας της κατάπτωσης και όργανο ιδανικό στα χέρια του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου, που συνεργάζονται έν άγαστη άρμονία, τέλος άπιδό ασύστολος ύπηρετής του Στέμματος, που δε δίστασε ούτε μπροστά στο πολιτικό έγκλημα (δολοφονία του βουλευτή Λαμπράκη).

Μέσα στο όργιο της άθλιότητας αυτής ή «κοινωνική» δράση της βασιλίσσας Φρει-

δολαρίων. Σα να μην έφτανε αυτό, την ίδια χρονιά (1962) ή ελληνικός λαός πληροφορήθηκε, ότι ή βασίλικη χορηγία αύξανόταν από 11,5 σε 17 εκατομμύρια δραχμές, και ή χορηγία του τότε Διάδοχου από 900.000 σε 2,5 εκατομμύρια το χρόνο. (Ο Πρόεδρος των Ένωμένων Πολιτειών λάβαινε τον ίδιο καιρό 135.000 δολάρια, δηλαδή μόνο 4.050.000 δραχμές).

Η κοινή άγανάκτηση έκδηλώθηκε με δριμύτητα από τον Τύπο, που κατηγορήσε την Αύλη, ότι είχε γίνει κέληθς, πληγή του δημοσίου προϋπολογισμού και του βαλντιού των φορολογουμένων, με την άκατάσχετη προβολήν συνεχώς νέων πολυδαπάνων «ιδεών» και έξωφρενικών αξιώσεων». Τότε άποκαλύφτηκε, ότι ή βασιλική οικογένεια έπιβάρυνε τον έθνικό προϋπολογισμό με βαρύτατα «χαριστικά» δηλαδή άνεπίτρεπτα και παράνομα, έξοδα, και ότι, άνάμεσα σ' άλλα, είχε λάβει από το Δημόσιο όχτώ άνά-

